

Alanvaihto – Puhetta aikuisten oppimisesta podcast, jakso 2

Puhetta aikuisten oppimisessä podcastissa Turun AKK:n markkinointikoordinaattori Heidi Jaarinen ja opinto-ohjaaja Mia Ranne keskustelevat aikuisten oppimiseen liittyvistä asioista, joita tulee esille esimerkiksi opiskelua pohdittaessa tai opiskelujen aikana.

Alanvaihto voi liittyä moneen asiaan elämässä ja alanvaihtajia onkin paljon. Vanhaa ammattia kohtaan saattaa iskeä väsymys tai se ei enää sovellu tekijälleen. Terveysongelmatkin voivat ohjata alanvaihtoon sekä tietysti se, ettei ala enää työllistäkään. Tällä kertaa pääsemme tutustumaan Turun AKK:n entiseen opiskelijaan Camilla Gustafssoniin, jolla on laaja koulutustausta ja monipuolista osaamista, mutta elämäntilanne vei kuitenkin suorittamaan uutta tutkintoa pintakäsittelyalalta.

Kuuntele inspiroiva tarina, jossa usean käänteiden kautta löytyi vihdoinkin ammatti, jossa pystyy hyödyntämään aiempia työkokemuksia. Ensisijaisena tavoitteena oli päästä pois hektisestä suorittamisesta ammattiin, missä voi itse määrittää miten työnsä tekee. Camilla kertoo uuden oppimisen tuoneen uudenlaista identiteettiä ja muokanneen esimerkiksi vanhoja työtapoja. Elämäkokemuksen mukanaan tuoma varmuus ja kypsyyt vaikuttivat myös paljon opiskeluun.

Podcastissa kuulet, millaisia asioita Camilla pohti, kun tuli aika vaihtaa alaa ja minkälaisena hän koki opiskelun aikuisiällä. Camilla työllistyi heti valmistumisen jälkeen henkilöstövuokrausfirman kautta, jonka hän koki myös positiiviseksi vaihtoehdoksi – kuuntele miksi. Tässä jaksossa opinto-ohjaajamme Mia kertoo alanvaihtoon yleisesti liittyvistä asioista ja keskustellaan myös millaista tukea Turun AKK:ssa on saatavilla uuden uran suunnitteluun.

Äänitteen kesto: 27 minuuttia 2 sekuntia

HJ = Heidi Jaarinen (juontaja)

MR = Mia Ranne (juontaja)

CG = Camilla Gustafsson (jakson vieras)

(Podcastin tunnusmusiikki alkaa soida)

HJ: Mä olen Heidi Jaarinen, Turun AKK:n markkinointikoordinaattori.

MR: Minä olen Mia Ranne, Turun AKK:n opinto-ohjaaja.

HJ: Tämä on Puhetta aikuisten oppimisestä -podcast, tervetuloa mukaan!

(Tunnusmusiikki hiljenee)

MR: Puhutaankin alan vaihtamisesta ja uuteen ammattiin kouluttautumisesta.

HJ: Kyllä vaan ja meillä on tänään case-esimerkkinä Turun AKK:n entinen opiskelija Camilla, joka opiskeli meillä pintakäsittelyalan perustutkinnon ja Camillalla oli siellä taustalla useampi ammatti jo ennen sitä, eli tänään me kuullaan Camillan tarina sitten tässä podcastissa. Mut Mia, miten tota opinto-ohjaajan näkökulmasta, niin mikä sun mutu-tuntuma on siitä, että paljon näitä alanvaihtajia on opiskelijoiden joukossa?

MR: Alanvaihtajia on tosi paljon. Et voidaan ajatella, että... En osaa nyt sanoa mikä se lukumäärä voisi olla...

HJ: Mut niitä on kuitenkin?

MR: Niitä on paljon. Kyllä. Ja alanvaihto, se voi liittyä moneenkin asiaan. Voi olla, että sä et jaks enää tehdä sitä työtä yksinkertaisesti. Mitä olet sitten tehnyt jo vuosia, kenties vuosikymmeniä. Tulee ehkä terveydelliset syyt myöskin, jotka pakottavat sitten miettimään uuteen ammattiin kouluttautumista.

Kenties perhetilanne voi olla sellainen, että vuorotyö ei enää ole sopivaa tai onnistu. Maahanmuuttajilla, kotimaassa suoritettu tutkinto. Voi olla, että se ei ole ihan pätevä täällä meillä ja pitäisi koulutautua ehkä lisää. Siinä tilanteessa tulee sitten miettineeksi myös muita vaihtoehtoja. Meillä on myös paljon eri koulutustaustoilta. Eli on korkeakoulutettuja yhtä lailla kuin on muitakin tutkinnon suorittajia.

HJ: Joo ja meillähän tästä korkeakoulutetuista on tulossa ihan oma jakso. Eli puhutaan juuri siitä, että miten korkeakoulutettu hakeutuu ammatilliseen koulutukseen.

MR: Kyllä. Ja niin kuin meillä tässä tämä ihastuttava Camilla, niin hänellä on hyvin laaja koulutustausta ja monipuolista osaamista, mutta siitä huolimatta hänen elämäntilanne on ollut sitten se, että uutta koulutusta, uutta ammattia on tullut harkinneeksi ja osallistui täällä meillä nyt pintakäsittelyalan perustutkintoa suorittamaan.

HJ: Joo. Lähetään kuuntelemaan Camillan tarinaa.

MR: Tehdään niin.

(puhelinhaastattelu vieraan kanssa alkaa)

MR: No meillä on täällä tänään puhelinhaastattelussa Camilla, joka on opiskellut meillä pintakäsittelyalan perustutkintoa.

CG: Moikka!

MR: Moi Camilla! Kerroppa meille vähän, että mitä olet aiemmin opiskellut? Ennen kuin tulit tänne meille opiskelijaksi?

CG: Aivan. No mähän tossa peruskoulun jälkeen menin lukemaan sitten lukioon. Se oli semmonen ilmaisutaidon lukio, mä viihdyin siellä tosi hyvin. Luin siellä ylioppilaaksi. Sen jälkeen hain opiskelemaan ravintola-alaa. Eli opiskelin tälläsen hotelli- ja ravintola-alan suuntautuvan perustutkinnon. Tein niitä töitä siinä jonkun aikaa ja samalla sit kuitenkin myös tämmösiä tanssialan hommia. Tää ilmaisutaito on ollut mulle aina hirveen tärkeä ja lähellä sydäntä. Myöhemmin sitten hakeuduin opiskelemaan teatteri-ilmaisun ohjaajaksi. Se tapahtui Turun taideakatemiassa. Tein teatterialan hommia jonkun verran, siinä samalla ravintola-alan hommia ja tanssinopetusta. Opiskelin siinä samalla vähän sitten tanssipedagogiikkaa, ryhmäliikunnan ohjausta. Tämmöstä kaikkee. Paljon pääsin kaikkee tekemään. Kyl sitä on ehtinyt tavata monenlaisia ihmisiä ja tehdä monenmoisia hommia.

MR: Kuulostaa tosi niinku hienolta ja monipuoliselta.

HJ: Kyllä, tosi paljon kaikkea erilaista.

MR: Joo.

CG: Monipuolista se on ollut kyllä ja osittain toisiaan tukevia sitten myöskin. On ollut sitä ihmisten kohtaamista kyllä paljon sekä siellä ravintola-alan puolella että siellä ryhmäliikunnanohjauksessa.

MR: No mikä sai sitten sinulle uuden suunnan? Lähdit opiskelemaan täällä Turun AKK:ssa pintakäsittelyalan perustutkintoa.

CG: Joo. Se oli sitten jossain kohtaa kun alkoi ravintola-ala tuntua siltä, että se hektisyys ei enää toimi mulle. Siinä oli liikaa stressiä ja se, että se asiakasvirta ja solkenaan ikkunoista ja ovista tulevat asiakkaat esti mun töitä niin, että mä en pystynyt tekemään niitä loppuun asti niin hyvin kuin mä olisin halunnut. Eli se työn hektisyys sai mut tuntemaan tosi kovaa painetta, koska mä olisin halunnut tehdä asiat paremmin ja enemmän keskittyen ja enemmän loppuun asti. Mä olisin halunnut kunkin asiakkaan palvella paremmin. Ja se oli kuitenkin paljon sitä, että piti revetä moneen suuntaan. Niin loppupeleissä

siinä sitten väsähdin ihan totaalisesti siihen työn tahtiin. Pidin vähän lomaa, parisen kuukautta ja ehdin siinä miettiä, et mitähän mä seuraavaks tekisin. Ja sitten mä löysin ensiks työvoimakoulutuksen, missä oli tämmöstä pintakäsittelyä. Mä aloin miettimään, että mä oon paljon aina tykännyt tehdä käsilläni. Nuorena kun tykkäsin tanssia niin tykkäsin myös maalata. Silloin tosin öljyväreillä. Sitten myöhemmin auttelin vanhempiani tai kavereitani pikku pintaremonteissa, niin ajattelin, että voihan tota kokeilla. Ja se oli hieno huomata, että se kyllä rupes heti tuntuu omalta. Ihan jo pelkkä se, että saa laittaa työhaalarit päälle ja ruveta tekee sillälaila hommia, ettei koko ajan tarvii kattoa, et sotkeentuuko vaatteet vaan siis kunnon työn tekemistä ja fyysistä tekemistä. Niin siihen mä kyllä ihastuin. Ja sen työvoimakoulutuksen kautta mä sitten ajauduin opiskelemaan sitten ihan sen varsinaisen tutkinnon sinne AKK:lle.

HJ: Eli tavallaan siinä lyhytkoulutuksessa sä pääsit tutustumaan alaan ja pystyit toteamaan sen kautta, että se on niinku se sun juttu?

CG: Joo, kyllä.

HJ: Tota, jos sä mietit sitä niinku just sitä alanvaihtoa, niin minkä tyyppisiä asioita sä niinku siinä kohtaa mietit? Pohdit just sitä, et mimmonen se ala tai se tuleva ala vois olla.

CG: Mä mietin siinä sitä, että se ei voi olla sellanen ala, missä se työn tahti on koko ajan niin tiukka ja, että mä en pysty itse siihen vaikuttaa. Eliikkä nyt kun mä teen tämmösiä maalarintöitä, niin vaikka tulee välillä semmosia tiukkoja deadlineja, niin mä pystyn vaikuttaa siihen työtahtiin sillee, et mä suunnittelen itse hyvin miten mä etenen ja myöskin se, että mä otan sellasen mulle sopivan temmon ja tiedän jo etukäteen, et kuinka kauan mulla menee missäkin työssä. Että vaikka tässäkin työssä tulee yllätyksiä, et täytyykin vaihtaa johonkin muualle, et saa sen jonkun muun homman hoidettua pois alta ja vasta siirtyä sitten johonkin seinään mikä on ollut kesken. Niin se on kuitenkin erilaista, kun se ei ole ihan koko ajan jatkuvaa, että tulis joka puolelta. Mun hermosto ei vaan kestänyt sellaista kuormitusta ja kiirettä mitä se oli siellä ravintola-alalla. Kauan mä sitä jaksoin ja täytyy sanoa, että ihmettelin sitä vaihdettuani, että miksi mä edes yritin jaksaa niin kauan? Mutta olihan siinä tietty omat hyvät puolensa ja ehdottomasti mä olen tyytyväinen siitä, että on just oppinut olemaan erilaisten ihmisten kanssa toiminnassa ja on niin paljon helpompi mennä nyt tällä alalla kysymään neuvoa kaikenlaisilta ihmisiltä ja monenlaisiin tilanteisiin, erilaisilla työmailla mihin päätyy. Niin, että erilaiset ihmistyytit ei tuu sinänsä yllätyksenä, vaan sitä pystyy solahtamaan porukkaan kuin porukkaan. Ja myöskin se, että ravintola-alalla oppi katsomaan tilannetta kokonaisvaltaisesti, missä tapahtuu mitäkin. Sitä myös pystyy hyödyntää tällä rakennusalalla. Mutta se oli ensisijaisen tärkeää, että ei enää samanlaista hektisyyttä ja niin, että tulee koko ajan ulkopuolelta ja semmosena jatkuvana virtana, mille mä en itse pysty mitään vaan niin, että mä pystyn itse määrittää sitä työtahtia paremmin just sen suunnittelun kautta. Ja siihenhän tää työ on kyllä vastannut.

MR: Camilla aika monet, jotka nyt kuuntelee tätä sun tarinaa ja kertomusta siitä, että miten olet opiskellut ja mitä töitä olet tehnyt ja miten sitten tämän uuden suunnan olet valinnut, niin varmasti voi luoda sellasia niinku ajatuksia, että jollekulle toisellekin tulee halukkuus miettiä uudestaan sitä, että mitä tästä eteenpäin teen? Voi tuntua siltä, että sun tarina kohtaa kyllä ihmisiä ja heidän ajatuksiaan.

CG: Joo hyvä. Kyllä mä semmoseen rohkeuteen kannustan kaikkia. Koska ihan yhtälaila kun ihminen kasvaa ja kehittyä, niin kyllä se työidentiteetti ja tietynlaisen työn tarve siinä muuttuu iän myötä. Vaikka silloin parikymppisenä aloitti tekee niitä ravintola-alan töitä ja alkuun se ihan toimi, niin kyllä tälle nelikymppisenä se tuntuu erilaiselta, että nauttii enemmän siitä kun saa keskittyä siihen mitä on tekemässä. Ja sitä jatkuvaa ärsykeitä tai hälinä ei enää niinkään kaipaa edes. Vaikka työmaallakin on hälinää, mutta sen pystyy sulkemaan ulkopuolelle kaiken maailman kuulosuojaimilla, että löytyy se oma rauha siihen tekemiseen. Ja täytyy sanoa, että toi uuden oppiminen on ollut ihan mahtavaa, että ihan yhtä lailla se on tuonut, kun on oppinut uutta, se on tuonut myös uudenlaista identiteettiä. Et kyllä mä nykyään tartun rohkeammin semmoseen asioihin, joihin mä en aiemmin osannut tarttua. Ja sitten mä osaan vähän erilailla, johtuen ehkä iästäkin niin vaatia enemmän semmosia asioita, mitä mä tarvitsen, jotta mä voin tehdä työt kiitettävästi. En oo enää samanlailla, niin kuin tarjoilijana mä veyin koko ajan joka paikkaan kaikkia varten, mutta nykyään mä sanelen enemmän itse, että minkälaisia työkaluja mä

tarvitsen tai pitääkö joku homma olla ensin hoidettuna, ennen kuin mä voin hoitaa sen, koska muuten joku työ voi olla turhaa jos sen tekee etukäteen. Toki erilaisia tilanteita tulee, mutta oon huomannut, että semmosta identitettiin vahvistumista on tapahtunut.

MR: Pystytkö nyt tässä työssä ottamaan huomioon tai käyttämään näitä sun luovia taitoja, taiteellista ilmaisua? En tarkoita, että tanssien teet...maalaillet, mutta selvästi sulla on sitä taiteellista silmää ja sellaista niin kuin...

HJ: Niin varmaan se visuaalisuus ja esteettisyys tulee myöskin sieltä.

MR: Koetko, että pystyt käyttämään niitä elementtejä tässä työssä?

CG: Joo, sen mä oon huomannut ainakin, että jos tulee jokin sellanen, että tarvitaan joku tietty palanen johonkin. Esimerkiksi tää tulis varmaan ihan työn kauttakkin, mutta semmonen... Tarvittiin vaikka jokin ovistoppari nyt siinä työssä ja sitten niitä ei ollutkaan enempää, niin semmosen sitten kehittää jostain. Yhdistelin sitten jotain tarpeettomia tavaroita ja huomasin, että okei se ei nyt pidä, siihen pitää laittaa vähän teippikerrosta päälle niin sitten se pysyy siinä lattiassa sekä siinä ovesa kiinni. Toki tää on myös semmosta mun pikku askartelutaustasta, että on ihan niinku mielenkiintoista ratkaisee tämmösiä pieniä ongelmia. Kyllä sitä vähän noi raavaat työmiehet nauroi, että jahas tälläset sitten kehität tähän.

MR: Niin, elikkä innovatiivisia ratkaisuja myös tulee kokeiltua ja kehiteltyä.

HJ: Mitenkäs tota nää raavaat työmiehet on ottanut sitten naisen vastaan siellä työmailla?

CG: Hirveen hyvin kyllä. Et tota etukäteen vähän jännitin, että minkälaista se on tällasella miesvaltaisella alalla. Mä oon kyllä ottanut sellasen asenteen, ja se on aina ollut, että mennään sitten suoraan vaan reippasti kysymään, jossei jostain asiasta tiedä. Kyllähän miehet nyt tykkää auttaa naisia ja neuvoa. Sillonkin kun ei edes kysy niin silloinkin ne tykkää neuvoa. Eli siis hirveen positiivisesti. On ollut mieluisia työpaikkoja.

MR: Vielä siitä, kun tulit meille opiskelijaksi... Ja lähdit sitten teoriaopintojen kautta niin kuin tavallaan siihen ihan käytäntöön... Tuliko sulle mieleen jotain, mikä tuntui kummalliselta? Tai kerroit, että uuden oppiminen tavallaan miellytti sinua, mutta oliko siinä opiskelussa sitten jotain kummallista tai vaikeaa?

CG: Tottakai jokainen asia tuntui ensalkuun hieman vaikealta, mutta mä yritin suhtautua siihen niin, että sitten vaan mennään eteenpäin ja yritetään. Ja niinhän se vain sitten tapahtui, että tekemällä se jälki parani ja se työ opetti. Sen mä huomasin aika nopeesti, että kaikkee ei tosiaan pysty opiskelemaan siellä pulpetissa. Mä oon itse tosi kärsimätön ihminen, mä haluaisin tietää mahdollisimman paljon ja hallita asioita, ennen kuin mä lähden mitään käytännössä tekemään. Mä kyselen tosi paljon. Mutta kaikkee ei tosiaan opita siellä luokahuoneessa, et se pitää opetella käytännössä. Sit kun tulee erilaisia tilanteita ja materiaaleja, niin sitä pitää toimia sen tiedon perusteella mikä jo on. Lukee ne kaikki maalipöytätekstien tekstit tosi hyvin ja ohjeet, toimii niitten mukaan. Ja jos tulee ihan totaalinen tänka päälle niin ihan yhtä lailla, kun työmaillakin niin koulussakin piti etsiä käsiinsä se ihminen, joka osaa neuvoa ja pyytää sitä apua. Oikeestaan sehän oli tosi paljon samanlaista se opettelu sitten hallissa kuin mitä se on normaali työmaalla. On materiaalit, kerrotaan, mitä on tarkoitus tehdä. On työkalut ja sit lähetään tekee. Autetaan alkuun aina sen mukaan, mitä ihminen tarttee sitä jeesiä. Mutta sitten ei kuitenkaan oltu siellä selän takana koko ajan kurkkimassa, et miten sä pärjät, mikä oli musta tosi mukavaa, mulle se toimi. Mä huomasin, et osalle oppilaista se oli hämmentävää, että hetkinen missäs se opettaja on? Mitä jos mä en osaa? Mutta mulle jotenkin toimi kyllä se, että mä sain tehdä ihan omassa rauhassa. Välillä vaikka googletin ja yritin etsiä sitä tietoa, koska mä tiesin, että sitä se tulee tulevaisuudessa olemaan, ei mulla oo koko ajan joku siinä vieressä. Okei, välillä piti etsiä opettajaa, koska oppilaita oli paljon. Piti opetella sitä kärsivällisyyttä siinä samalla. Ja myöskin miettiä, et pystytkö tekemään jotain muuta työtä odottaessaan. Sitähän se on työmaallakin, joskus siellä pitää odotella jotain kuormaa, jota ei oo tullut tai joittenkin seinien kuivumista tai sitä, että joku mestari ei olekaan paikalla, vaikka piti tulla. Niin toisaalta se oli aika todenmukaista, mitä se sitten siellä työelämässäkin on. Kyllä mäkin ehdin moneen kohteeseen turhautua, mutta usein miten itseeni. Eli ihan sitä omaa osaamattomuuttani mä välillä kiroisin, mutta se oli osa sitä oppimista. Kyllä sitä sitten oli aina hieno huomata, että meni

muutama päivä eteenpäin niin se taito oli siinä karttunut. Niin se oli sitten ilahduttavaa, kun huomasi, että tähän etenee tää juttu.

MR: Tavallaan se taidon oppiminen ja sen kehittäminen vaatii toistoa ja vaatii just sitä uskallusta kokeilemiseen ja kehittämiseen. Camilla, oletko nyt unelma-ammattissasi?

CG: Olen tän hetkessä! Nythän mä olen vuokratyöläinen. Mulla on sellasia ajanjaksoja, että mut henkilöstövuokrauksen kautta vuokrataan johonkin, jollekin asiakkaalle, jollekin työmaalle. Ja annetaan sitten paikka, missä mä teen näitä maalarin töitä ja mitä kaikkee muuta siinä sivussa sitten tuleekaan vastaan. Sitten kun se työmaa on valmis, niin sitten osoitetaan seuraava työmaa. Että nyt mulla on ollu tässä muutama kesälomapäivä ja mä odottelen tietoa seuraavasta työmaasta. Kyllä mä toivon, että sitten jossain kohtaa mä saisin ihan niin kuin oikean työpaikan. Semmoisen tarkoitan nyt, että olis niin kuin jatkuvuutta tiedossa. Toisaalta tällasena aikana, se ei ole kauheen yleistä edes. Et mä oon tyytyväinen, et mä oon saanu korona-aikanakin tehdä näitä töitä. Mä oon tyytyväinen tän hetkiseen tilanteeseen, vaikka mennään työmaalta toiselle, sitä se paljon onkin, niin kuin maalarilla ja rakennusalalla ylipäättänsä. Siinä on ehdottomasti se hyvä puoli, että näin niin kuin alottavana tän alan tekijänä mä tapaan sen samaisen alan muita tekijöitä, tutustun ihmisiin. Se mun oma kädenjälki ja se, miten mä käyttäydyn, se on se mun oma käyntikortti. Koko ajan mä laitan jalkaa erinäisten ovien väliin. Mitä useimpien ihmisten kanssa, mitä useimmilla työmailla mä pääsen toimii, niin sitä enemmän mun mahdollisuudet kasvaa, niin kuin tulevaisuutta ajatellen. Tää on tän hetkinen mun duuni, jossain kohtaa mä tuun ehkä yhdistää kaikkea mahdollisia aloja, mitä mä oon opiskellut, en mä tiedä! Mä oon luova ihminen, ei sitä tiedä mitä mä keksin! Tällä hetkellä tää toimii erittäin hyvin.

HJ: Monitoiminainen siis!

CG: Niin, kyllä!

HJ: Se on sitä tätä päivää, et tehdään... On monta ammattia ja tilanteen mukaan sit tehdään mitä on tarjolla.

CG: Kyllä ja se on mun mielestä rikkautta. Mä en oo ikinä nähny sellasena itteeni, et mä osaisin olla jossain paikassa... Vuositolkulla tehdä samankaltaista työtä. Siis hienoo, et on niitä ihmisiä, jotka toimii niin. Mun äiti esimerkiksi on ollut monia vuosia laskuttajana samassa firmassa ja musta se on uskomatonta, että tekee tommosen pitkän uran. Itse en vaan ole kokenut olevani semmonen ja mua on rohkaistu aina siihen suuntaan, mikä mulle on tuntunut semmoselta tärkeältä sillä hetkellä. Saa ihan sitä kotikasvatusta kiittää, että on aina ollut tukemassa sitä mun sen hetkistä kiinnostuksen kohdetta.

MR: Kerroit, että lähdit vuokratyöyritykseen tekemään töitä. Miksi päädyit siihen? Ja toinen kysymys... On varmasti henkilöitä, jotka pohtivat, että uskaltaako mennä vuokratyöfirmaan tai on jotain ennakkoluuloja, että se ei toimikaan yhtä hyvin kuin se, että on vaikka vakituisessa työsuhteessa jossain yrityksessä. Mitä mieltä olet?

CG: Mä oon viihtynyt... Itseasiassa GoPro:lla töissä. Mä katselin monenlaisia töitä siinä, kun mä valmistuin tammikuun (2020) lopussa. Mä ehdin olla vaan kolme viikkoa työttömänä, mikä on mun mielestä ihan hyvin tälle vastavalmistuneelle ja sitten mä sain töitä sitä kautta. Palkanmaksu on toiminut aina vallan mainiosti. Ja ehkä kaikkein parhaimpana puolena, jo ihan alusta lähtien, mä pidin sitä, että mä en ole yksin siinä hakemassa itselleni töitä. Vaan, että kun multa loppuu joku työmaa, niin mulla on siellä ihmisiä mun takana, jotka myöskin hakee mulle työpaikkaa ja seuraavaa työmaata, että mä oon sillä tavalla turvassa. Työvaatteet, tarvittaessa työkalut tulee sitä kautta. Niin mun mielestä se on ainakin näin alottelevalla aika ihana tilanne. Ja on siellä paljon monenlaisia ihmisiä, eri ikäisiä ja eri kokemuksen omaavia ihmisiä töissä. Erittäin hyvää mä oon kyllä kuullut.

HJ: Noi on kyllä hyviä pointteja. Just ei välttämättä tuu ees mieleenkään just se, että siellä on oikeesti ihmisiä, jotka just hakee sulle niitä työpaikkoja, kun sä oot kirjoilla siellä yrityksessä.

CG: Joo kyllä. Et mä en jää yksin siinä kohtaa, et mulla on siinä muitakin.

HJ: Just niin, kyllä.

CG: Ja myöskin, et jos sattuis tulemaan jotain erimielisyyksiä sen asiakkaan kanssa, jonka luona mä oon työskentelemässä, niin siinäkin kohtaa mä voin ottaa siihen tuttuun ihmiseen yhteyttä, eli siihen henkilöstövuokrausfirman tähän pomoon sitten ja mä voin hänen kanssaan keskustella. Se on sitten semmonen turvallinen taho, miltä kysyä neuvoa.

HJ: Joo, just näin.

MR: Camilla, kiitos paljon! Tää sun haastattelu oli tosi avartava ja mielenkiintoinen. Uskomme täällä päässä, että innostat henkilöitä, jotka tätä podcastia kuuntelevat ja saattavat kulkea jalanjälkiäsi pitkin.

HJ: Ehdottomasti!

CG: Kiitos teille ja kovasti vaan rohkeutta! Pitää elää rohkeasti ja mennä siihen suuntaan mikä kiinnostaa. Se on se tapa tehdä oikein ja sitä kautta pystyy niitä omia unelmia ja omaa sellasta todellista itseään menemään.

MR: Eliikä Camilla tanssiaskelin menet siellä siveltimien kanssa!

CG: Kyllä, todellakin! Just sillä kevyellä ja hausalla otteella pitää mennä jokapaikkaan!

(Haastattelu päättyy)

MR: Jos itse olet miettinyt, että voisi olla mukava vaihtaa vähän ammattia ja alaa, niin Turun AKK:ssa on ohjaus- ja hakupalvelu ja täällä opinto-ohjaajat sitten mielellään auttavat sinua.

HJ: Ja sinnehän voi tulla ihan missä tilanteessa tahansa. Tai vaikka ei olis edes ajatusta siitä, että mikä se jatko on, eikö vaan?

MR: Kyllä. Ja myös opintoneuvojia meillä on. Eli jos olet maahanmuuttaja ja pohdit vaikka sitä omaa kielitaitoa, onko se riittävä, niin täällä kyllä sitten autetaan senkin suhteen.

HJ: Eli meillä on maahanmuuttajille ihan oma opintoneuvoja.

MR: Kyllä.

HJ: Eli kannattaa ehdottomasti hyödyntää nää meidän palvelut. Eli ihan maksuttomia palveluita ja ei sido mihinkään, eli voit tulla ihan keskustelemaan mahdollisuuksista.

MR: Ja tutustumaan ehkä sitten jo...

HJ: Niin, ilman muuta. Katsomaan sitten, että minkälaista se koulutus on käytännössä ja lähteä siitä sitten liikkeelle.

(Tunnusmusiikki alkaa soida)

HJ: Mut hei kiva kun olit kuuntelemassa meidän podcastia. Toivottavasti tää avas uusia ajatuksia ja sai ehkä tästä Camillan tarinasta... Musta tää oli tosi inspiroiva.

MR: Camillan juttu oli kyllä tosi mukava.

HJ: Joo!

MR: Toivotaan Camillallekin kaikkea hyvää jatsoon!

HJ: Ehdottomasti!

MR: Ehkä kuullaan sitten mikä on hänen uusi vetonsa...

HJ: Ei vielä tiedä mihin hän päätyy!

MR: Ei hänen unelma-ammattistaan ehkä vielä tiedä!

HJ: Just näin, hyvä. Hei, kiitos seurasta ja nähdään ens jaksossa!

MR: Kiitos paljon!

HJ: Moikka!